

Jessi Kirby

DE
VERBORGEN
GESCHIEDENIS
VAN *ons*

Vertaling Carola Bijlsma

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Jessi Kirby
Oorspronkelijke titel: *The Secret History of Us*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Carola Bijlsma
Omslagontwerp: Plainpicture/Stephen Carroll
Bewerking: Katya Kholyapina
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0107 4
ISBN 978 94 027 5525 1 (e-book)

NUR 285
Eerste druk maart 2018

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Liv?’

Die stem klinkt bekend. Warm. Een stem die ik wil blijven horen. Troostend, maar ik kan hem niet thuisbrengen. Ik tast in het duister. Door het water of de mist – ik weet niet wat het is, maar het is overal om me heen.

Maar ik ken die stem. Ik ken haar. Háár.

Ik klamp me vast aan dat woord, zoek iets wat erbij hoort. Een naam... een gezicht... Iets, wat dan ook, maar het levert niets op, niet meer dan dat bekende gevoel.

‘We zijn hier, Livy. Vlak bij je,’ zegt de stem – zegt zij – en ik voel een zachte hand op de mijne. Niet porrend of priemend, maar rustig en warm. Ik ontspan als ze me aanraakt en als ik mijn koosnaampje hoor.

‘Hoi, Liv,’ zegt een andere stem vriendelijk. Een mannenstem. ‘Kun je me horen?’ vraagt hij.

Deze ken ik ook. De naam is er, maar ik kan er net niet bij. Ik waad door de dikke brei die me omhult, tast in de mist die ner-

gens lijkt op te houden, maar dit keer levert het wel iets op. Ik heb het antwoord.

Ja, ik hoor je. Ja. Ja. Ja.

‘Probeer je ogen open te doen als je me hoort, liefje.’

Liefje...

Dat zegt hij altijd.

Welterusten, liefje.

Dit herken ik.

Wees voorzichtig, liefje...

Ik ken hem...

Word wakker, liefje.

Papa.

Het woord komt glashelder uit de mist naar voren, alsof het er altijd is geweest, en dat maakt me zo blij dat ik wil dat hij blijft praten. Vragen blijft stellen.

‘Lukt het om wakker te worden, Liv? Je ogen open te doen?’

Mijn ogen. Ik herinner me nu ook dat ik ogen heb en ik probeer te doen wat hij vraagt, maar er ligt iets zwaars op, loden gewichten die niet verschoven kunnen worden.

‘Dat komt wel,’ zegt de eerste stem, en ineens weet ik dat het mijn moeder is. Ze knijpt in mijn hand en ik knijp terug, maar ze merkt het niet. ‘Ze wordt wakker als ze zover is.’

Maar ik ben wakker. Ik ben hier!

Ik probeer de woorden uit te spreken. Probeer ze te laten weten dat ik ze kan horen. Ze moeten weten dat hun stemmen heel duidelijk klinken, en dat ik wéét wie zij zijn, en ik wil zeggen dat ze bij me moeten blijven. Ik wil niet dat ze me alleen laten in deze mistige, nachtmerrieachtige ruimte, met het eeu-

wige geblied en gezoem en de gedempte stemmen van onbekende mensen, vreemde handen die me verplaatsen, aanraken en onderzoeken, in een eindeloze herhaling. Ik verzamel elk spoortje kracht dat ik in me heb om de woorden te vormen, maar ze verdwalen in de nevel tussen mijn hersenen en mijn mond.

Geen geluid, op de geluiden van de apparaten na. Ik raak in paniek.

Opnieuw probeer ik het, doe nog meer mijn best, en dan komt er een heel klein geluidje – gebarsten en kurkdroog – diep uit mijn brandende keel.

De hand van mama knijpt weer, en ik herinner me dat ze mijn hand vasthoudt. Opnieuw knijp ik terug, en weer merkt ze daar niets van. *Waarom voelt ze dat niet?*

‘Hoorde je dat?’ vraagt papa. ‘Ik hoorde iets, Suze. Ze maakte een geluidje.’ Zijn grote hand ligt nu zwaar op mijn schouder. ‘We zijn hier, liefje. Je moeder en ik zijn bij je.’

Ik probeer weer te praten, en het krakende geluid verandert in een laag gekreun dat heel vreemd klinkt. Het doet pijn in mijn keel, en in mijn oren, maar hoe meer ik probeer het te stoppen, hoe luider het wordt.

‘Het is goed, kindje,’ zegt de stem van mama. ‘Je doet het goed, maar het kost moeite om wakker te worden, dat is alles. Je hebt lekker lang geslapen, en nu word je langzaam wakker.’

Wakker worden.

Nu zij het zegt, begrijp ik wat ik moet doen. Wat zij willen dat ik doe. Ik doe mijn best, concentreer me op mijn ogen. Ik knipper, maar nauwelijks. Het licht veroorzaakt een felle pijn in mijn

hoofd. Ik schreeuw zo hard dat ik ervan schrik, en ik knijp mijn ogen stijf dicht.

‘Het licht, Bruce,’ zegt mama. ‘Doe het licht uit.’

Ik hoor geschuifel en dan de klik van een schakelaar, en ik probeer kalm te worden in mijn hoofd, maar mijn kop beukt en mijn keel staat in brand en het lukt me niet.

‘Rustig maar... het is goed,’ zegt mama, en ze aait met haar warme hand over mijn voorhoofd. ‘Het is al goed.’

Ik realiseer me dat ik nog steeds dat akelige lage geluid maak en mijn ogen nog steeds stijf dichtknijp. Zo stijf dat het pijn doet.

Papa is er weer. Zijn hand terug op mijn schouder, en hij praat zacht en lief. ‘Hé, hé, hé, je hoeft nog niet wakker te worden. Wacht maar gewoon tot je je goed genoeg voelt, tot je eraan toe bent.’

De bliksemschicht in mijn hoofd is verdwenen, maar nog steeds schieten kleine pijscheutjes omhoog, vanuit ergens heel diep. Ik durf mijn ogen niet opnieuw te openen, maar ik wil wakker worden, echt. Ik wil wakker worden en naar huis, weg van hier. Wat en waar dat ook is.

Ik probeer mijn oogleden te ontspannen zodat ze open trillen, op een kiertje, en ik zet me schrap tegen de stekende pijn die door mijn hoofd zal snijden. Maar dat gebeurt niet. Ik doe mijn ogen iets verder open, en ik zie iets. Ik zie aan weerszijden vage contouren – mijn ouders. En ik hoor de snik van mama, en papa lacht terwijl hij zich over me heen buigt en mijn voorhoofd kust.

‘Heel goed,’ zegt hij.

Heel geleidelijk wordt het lichter, alsof er een lamp steeds feller schijnt. En dan gebeurt het.

Ik word wakker.

Hoofdstuk 2

Een jonge verpleegster kijkt me aan. ‘Weet je wie deze mensen zijn, Olivia?’

De vraag is zo belachelijk dat ik ervan in de war raak. Ik bekijk mijn moeder, en dan mijn vader, en ik vraag me af of ik iets over het hoofd zie. Ze zien er allebei moe uit – de rimpels op hun gezicht zijn dieper dan ik ze ooit heb gezien. Ik zie de uitgroei bij mama’s haarwortels, en het haar van papa lijkt ineens veel dunner. Maar ondanks dat zijn het, zonder een greintje twijfel, mijn ouders. Ik kijk de verpleegster weer aan.

‘Mijn... mijn papa en mama?’ Mijn stem klinkt onzeker. Meer een vraag dan een antwoord.

‘Ze herkende ons meteen,’ zegt mama. Ze komt dichterbij en pakt mijn hand weer vast. ‘Zodra ze wakker werd. Dat is een goed teken, toch?’

De verpleegster knikt. ‘Inderdaad. Alles wat er vandaag gebeurd is, is een goed teken. Dat ze zo snel ontwaakt is nadat we de medicijnen hebben verminderd, dat ze u direct herkende...’

Ik kijk naar mijn ouders. Dat ik ze meteen herkende? Ik begriep het niet.

De verpleegster is even stil en richt zich dan tot mij. Glimlacht naar me alsof ze me kent. 'Het is fijn om nu eindelijk kennis met je te maken, Olivia. Ik ben Betina. Ik heb meegeholpen met je verzorging hier.'

Mijn naam klinkt vreemd als zij die uitspreekt, en ik weet niet wat ik moet zeggen, dus zeg ik niets.

Dat schijnt ze niet erg te vinden, en ze draait zich om naar mijn ouders. 'Ze heeft pit, deze dame. Zonder twijfel. Dokter Tate zit nu in een spoedoperatie, maar zodra ze klaar is, komt ze naar u toe. Morgen doen we een uitgebreide evaluatie. Tot die tijd...'

Ze draait zich weer naar mij toe en kijkt me met vriendelijke bruine ogen aan. 'Doe jij het kalm aan, moppie. Je hebt het ergste overleefd, je bent hier en je bent wakker, en voorlopig is dat meer dan genoeg. Begrepen?'

Ik knik en vraag me af wat ik anders zou kunnen doen en waarom zij voor me zorgt, maar omdat ik daar niet naar wil vragen waar ze bij is, blijf ik zwijgen. Ze glimlacht naar me en kijkt dan mijn ouders weer aan. 'Hebt ú dat begrepen?' Het is eerder een bevel dan een vraag, benadrukt door een opgetrokken wenkbrauw en een strenge blik. 'Blijf bij haar, meer niet.'

Mama en papa – zelfs mijn papa – knikken allebei gehoorzaam, alsof deze vrouw die te jong lijkt voor een verpleegster, de baas over hen is. Het zit me niet lekker dat ze zo nerveus overkomen. Het lijkt alsof ze door haar gerustgesteld willen worden, alsof ik een kapot, kwetsbaar ding ben.

Ik probeer iets rechter op te gaan zitten om het tegendeel te

bewijzen, maar zodra ik beweeg, schiet er een scherpe pijn door mijn borst. Ik krimp in elkaar. En ga weer liggen.

‘Olivia,’ zegt Betina, en ze klinkt als een strenge moeder, ‘ik meen het als ik zeg dat je het kalm aan moet doen. Je bent nog lang niet hersteld.’

Ik leg mijn hand op mijn borst. ‘Doet pijn...’ Ik kan niet verder. Kan haar niet uitleggen dat bewegen en ademen pijn doet omdat mijn keel te kapot en rauw is om te praten.

Ze knikt. ‘Je hebt vier gebroken ribben. Laat me maar weten als de pijn te heftig wordt, dan kunnen we je daarvoor iets meer geven.’

Ik breng mijn hand van mijn borst naar mijn keel, hopend dat ze begrijpt dat ik wil weten waar die brandende pijn in mijn keel vandaan komt. Opnieuw knikt ze. ‘Je zat aan de beademing met een slang in je keel, dus het zal nog wel een dag of twee aanvoelen alsof je een zware keelontsteking hebt. Maar maak je geen zorgen,’ zei ze. ‘De binnenkant van de mond heelt snel, en voor je het weet, kun je weer gewoon eten.’

Wazig vraag ik me af wat ik dan tot die tijd zal eten, maar ik heb de energie niet om het te vragen. Ik knik voorzichtig, zodat ik alleen mijn hoofd en verder niets beweeg. Ik weet niet wat er nog meer mis is met me, en ik wil niet weer pijnlijk verrast worden.

Betina richt het woord weer tot mijn ouders.

‘Vertel het goede nieuws voorlopig alleen aan familie en naaste vrienden. Zodra die mediamensen er lucht van krijgen, komen ze weer als aasgieren hiernaartoe gevlogen, en dat is wel het laatste wat ze nu nodig heeft –’

‘Natuurlijk,’ zegt mama snel.

‘Media?’ kras ik. Maar niemand reageert.

Mijn moeder loopt achter Betina aan naar de deur. Ze gluurt naar me en gaat zachter praten, maar niet zacht genoeg. Ik kan horen dat ze zegt: ‘Wat als ze vraagt... wat doen we dan? Ik wil haar niet overvallen met alles wat er gebeurd is...’

Betina kijkt ook mijn kant op, en als ze ziet dat ik meeluister, geeft ze op normale toon antwoord. ‘Dat hoeft ook niet. Maar geef gewoon antwoord op haar vragen, mevrouw Jordan. Ze heeft veel doorgemaakt, maar uw dochter is een sterke jongedame.’ Nu kijkt ze mij aan. ‘Vergeet dat niet, Olivia. Je bent sterk. Een vechter. Dat heb je ons allemaal al laten zien.’

Misschien is het de vanzelfsprekende manier waarop ze tegen me praat, of wat ze zegt, of doordat mijn ouders zo aangeslagen zijn en haar zo duidelijk vertrouwen, maar het doet me in elk geval goed als ik dit hoor, ondanks de toenemende bezorgdheid en verwarring in mijn hoofd.

‘Liv,’ zeg ik tot ieders verrassing. Mijn stem klinkt net zo rauw als mijn keel aanvoelt. ‘Vrienden noemen me Liv.’ Hoewel mijn keel brandt, voelt die hele zin als een prestatie.

‘Liv. Dat verbaast me helemaal niets.’

Haar hele gezicht licht op als ze glimlacht en dan draait ze zich om en loopt op haar witte gympen de kamer uit. Ik blijf in de ziekenhuiskamer achter met het zachte, monotone geblied van de monitors aan één kant van mijn bed en papa en mama aan de andere kant. Ze glimlachen allebei, maar veel onzekerder dan de verpleegster, alsof ze niet weten wat er nu gaat gebeuren.

Dat geldt voor mij ook.

Alle drie kijken we zwijgend door de kamer, naar de vazen met uitbundige, felgekleurde boeketten die op alle aanwezige oppervlaktes staan. Bosjes glimmende ballonnen hangen in de hoeken tegen het plafond, en er staat een pluchen beer die groter is dan ikzelf met een beterschapskaart die volgeschreven is met viltstift in allerlei verschillende kleuren. De muur tegenover mijn bed hangt vol kaarten en posters. Dit kan niet allemaal voor mij zijn. Zo veel mensen kén ik niet eens.

‘Dat je zo populair was, wist je niet, hè?’ zegt mijn vader met een lachje.

‘Heel veel mensen hebben met je meegeleefd en je gesteund,’ sluit mama aan.

Ik heb het gevoel dat ik droom. Of naar een film kijk.

Zonlicht schijnt zacht door de gordijnen, en ik voel dat ze me in de gaten houden, wachten tot ik iets ga zeggen, of vragen. Er schieten honderden vragen door mijn hoofd, kriskras door elkaar heen tollend, botsend, die allemaal beantwoord willen worden. Maar de eenvoudigste is de vraag die ik eindelijk hardop stel, met een stem die klinkt als de stem van iemand anders.

‘Wat...’ Ik aarzel, want ik weet ineens niet heel zeker of ik het wel wil weten. ‘Wat is er gebeurd?’

Precies tegelijk ademen ze allebei diep in. Wisselen snel een blik alsof ze niet weten wie van hen antwoord zal geven. Mama kijkt van mij naar mijn vader en weer terug. Hij schraapt zijn keel.

‘Je hebt een ongeluk gehad, liefje.’

‘Hoe...’ Ik probeer de pijn in mijn keel en het trillen van mijn stem te negeren. ‘Wat voor ongeluk? Waarom ben ik...’

Ik kijk naar mezelf, naar het plastic bandje om mijn pols met mijn naam erop, de slangen en snoertjes die met plakkers aan de binnenkant van mijn armen vastzitten. Het hemd dat mijn gebroken ribben bedekt, en wie weet wat nog meer van dit lichaam dat helemaal niet voelt als mijn lichaam.

‘Wat is er met me gebeurd?’ vraag ik opnieuw, maar nu is mijn stem nauwelijks meer dan een zacht gefluister.

Mijn moeder perst haar lippen op elkaar, komt dichterbij en neemt mijn hand tussen de hare. Haar onderlip trilt. Ze bijt erop. Haar ogen worden vochtig. Ik krijg het gevoel dat het mijn schuld is dat ze moet huilen.

‘Het spijt me,’ zeg ik. ‘Het spijt me...’ Nu knipper ik ook tegen de tranen, want het klopt niet dat ik haar dat moet vragen. Ik zou het moeten weten, want ik lig hier. Het gaat over mij. Hoe komt het dan dat ik niet weet wat er met mijn eigen lichaam is gebeurd? Ik pijnig mijn hersenen, zoek naar een gevoel of een aanwijzing, maar ik vind alleen maar een drukkende leegte. Een zoemend niets.

Papa vouwt zijn grote hand om de mijne en aarzelt voor hij antwoord geeft, alsof hij zich wil verontschuldigen voor wat hij gaat zeggen. ‘Het was een auto-ongeluk, Liv.’ Zijn stem klinkt rustig, zeker, zoals altijd. Heel anders dan de geëmotioneerde blik in zijn ogen. Hij schraapt zijn keel en kijkt opzij naar mijn moeder, die over haar wang veegt. ‘Je bent aangereden door een andere auto op de Carson-brug, en jouw auto ging over –’

‘Mijn auto?’

Ik probeer van zijn woorden een begrijpelijk verhaal te maken, maar niets van wat hij zegt, lijkt iets met mij te maken te

hebben. Er ontgaat mij iets, besef ik, want ik héb helemaal geen auto.

‘De Toyota,’ zegt hij, alsof ik zou moeten weten waar hij het over heeft. ‘Hij ging over de reling en belandde in de baai. Trouwens, daar ligt hij nu –’

‘Bruce,’ onderbreekt mama hem. Stop, zegt ze hem met haar ogen.

Hij knikt, nauwelijks waarneembaar. Ademt diep in en kijkt me met een treurige glimlach aan. ‘Hoe dan ook, het was behoorlijk ernstig, meissie. Ze hebben je een tijdje in slaap gehouden om je lichaam even rust te geven.’

‘In slaap? Was ik in coma?’

Mama schrikt blijkbaar van dat woord.

‘Geen coma,’ zegt papa. ‘Meer zoals wat ze doen bij een operatie. Een verdoving, zodat je geen pijn voelt.’ Hij is even stil en kijkt mijn moeder aan, die haar vuist tegen haar lippen drukt. Dan kijkt hij mij weer aan. ‘Je hebt veel water ingeademd en dat moest uit je longen gezogen worden. Daarna hebben ze een slang ingebracht, zodat je longen de tijd kregen om te genezen.’

Ik heb ineens de neiging om heel diep in te ademen, maar dat durf ik niet, bang dat het pijn zal doen. ‘Hoelang?’ vraag ik.

Ik vrees het antwoord. Aan hun houding te zien, kan het wel maanden geduurd hebben. Misschien wel jaren, als je naar hun gezichten kijkt.

‘Acht dagen,’ zegt papa, en ik voel een heel klein beetje opluchting, ook al roept het bij mijn moeder nieuwe tranen op.

‘We waren hier elke dag,’ zegt ze.

Papa steekt zijn hand uit en als ze die vastpakt, trekt hij haar

naar zich toe en slaat zijn arm om haar schouders. ‘Het was beangstigend, maar we hebben steeds geweten dat je het zou redden, toch?’

‘Ja.’ Mama’s stem is dik van de tranen.

Ze is zo overstuur dat ik niet weet of ik haar wel geloof. En dan dringt het tot me door. Mijn hart keert zich om. ‘Waar is Sam? Zat hij achter het stuur?’

Ik zie de blik van verstandhouding tussen mijn ouders. ‘Nee,’ zegt papa langzaam. ‘Je broer is op de terugweg van zijn rondreis. Het duurde een paar dagen voor we hem konden bereiken, en toen het eindelijk lukte, was hij nog een behoorlijk eind weg. Maar hij doet zijn best om hier zo snel mogelijk te zijn.’

Een golf van opluchting gaat door me heen. Ik wil opnieuw vragen naar de auto, en wie er reed, en wat er precies is gebeurd, maar er klinkt, eerst nog gedempt, een stem vanuit de hal. Dan luider en dichterbij, en ik herken de stem van Betina, de verpleegster.

‘Mevrouw, ik heb u gezegd dat u niet in deze vleugel mag komen. Het kan me niet schelen voor welke nieuwszender u werkt; dit is een ziekenhuis en zij is onze patiënt. De beveiliging komt er nu aan om u eruit te zetten.’

‘Een paar minuten is genoeg,’ zegt een andere vrouwenstem. ‘Desnoods alleen met haar ouders. Eén ouder... of misschien kunt u me een update geven.’

‘Geen sprake van,’ zegt Betina.

‘Maar de mensen maken zich zorgen. Ze willen weten hoe het met haar gaat. Het hele land is geïnteresseerd in dit verhaal –’

Mijn vader springt uit zijn stoel en beent door de kamer voor ze nog iets kan zeggen. Mama knijpt in mijn hand, staat op en

gaat tussen mijn bed en de deur staan om me af te schermen. Maar van wie of wat, ik heb geen idee.

‘Wie is dat?’ vraag ik. Weer probeer ik omhoog te komen, mijn nek uit te strekken om iets te kunnen zien, maar de pijn dwingt me meteen weer te gaan liggen. Ik probeer de pijn weg te ademen, maar dat is ook pijnlijk.

‘Niemand,’ zegt mama, over haar schouder kijkend, alsof ik niet kan zien en horen dat er wél iemand is.

Mijn vader staat vierkant in de deuropening, met zijn brede schouders de doorgang blokkerend. ‘U moet nu vertrekken,’ zegt hij heel kalm en beheerst, op een toon die ik altijd zijn politie-agentstem noem.

Voetstappen in de hal. Radiogeluiden.

‘Agent Jordan, alstublieft. Een paar vragen maar,’ zegt de vrouw. Of het meisje. Ze klinkt jong. En wanhopig. ‘Ze is toch bij, of niet? Hoe is haar toestand? Praat ze? Duidelijk?’ Er klinkt geschuifel, gedempte stemmen. Er valt iets op de grond. Dan hoor ik haar stem weer, verder weg nu, alsof ze de hal uit wordt geleid. ‘Weet ze wat een wonder ze –’

Een deur slaat dicht, dus de rest van de vraag hoor ik niet.

Mijn ouders kijken elkaar aan. Hun ogen zijn groot van bezorgdheid, en iets anders wat ik niet kan thuisbrengen.

Mijn keel wordt dik, en ik voel de tranen weer opwellen. Ik ben totaal in de war. Het is alsof ik naar het leven van een ander kijk, of in een boze droom zit, of... Ik kan het niet eens in een heldere gedachte vatten, want ik zie niets dan die verschrikkelijke, beklemmende leegte als ik dat probeer.

‘Alsjeblieft,’ fluister ik. ‘Vertel me wat er aan de hand is.’

Hoofdstuk 3

Later. Ik weet niet hoeveel later. Maar het is stil in mijn kamer, en ik ben alleen.

Het duurt even voor mijn ogen gewend zijn aan de duisternis als ik wakker word, en nog iets langer voor ik me herinner waar ik ben en waarom.

Ziekenhuis, ongeluk, gewond...

In gedachten herhaal ik de woorden. Probeer ze te gebruiken om te aarden, op deze plek, in het nu. Nog steeds voelt het niet alsof die woorden bij mij horen. Ik wil rechtop gaan zitten, maar de stekende pijn in mijn bovenlijf houdt me tegen. Gebroken ribben. Die horen wel bij mij. Die zijn maar al te echt.

Ik reik naar de meldknop. De verpleegster heeft uitgelegd dat ik die kan gebruiken als de pijn te erg wordt. Maar mijn vingers blijven er trillend boven hangen. Met mijn ogen dicht wacht ik tot de pijn wegtrekt. Ik probeer oppervlakkig te ademen en me erdoorheen te vechten. Van de medicijnen die de pijn bestrijden, word ik duf en loom, en dat wil ik niet. Misschien wil ik niet eens

dat de pijn verdwijnt. De pijn is nodig om me erop te wijzen dat dit echt is, dat er iets met me gebeurd is. Iets wat ik me niet kan herinneren en waarvan ik nog steeds de details niet weet.

Ik kreeg de kans niet om verder te vragen, want de verpleegster was binnengekomen met een lijst opdrachten voor mij: een beetje water doorslikken en binnenhouden. Opstaan. Bewegen. Lopen. Aanvankelijk vond ik het wel grappig dat ze klonk alsof ze te veel van me vroeg, en dat mijn ouders er zo zenuwachtig van werden. Hoe moeilijk kon het zijn om die dingen te doen?

Toen ik de eerste opdracht wilde uitvoeren – een slokje water drinken – begreep ik het.

Gewone dingen worden enorm als je lichaam kapot is. En die enorme dingen zijn dan een worsteling. Zoals een klein slokje water doorslikken nadat er dagenlang een beademingsslang in je keel heeft gezeten. En voorkomen dat je niet meteen gaat kokhalzen. En je voeten op de vloer zetten en erop vertrouwen dat je benen je nog overeind kunnen houden.

Ik heb alles gedaan, terwijl mijn ouders toekeken en bemoedigende woordjes mompelden. Toen ik het water doorslikte en het binnenhield, leken ze erg opgelucht. Toen ik uit bed was gekomen en met hun hulp op trillende benen een paar stappen naar de badkamer had gezet, hadden ze me allemaal gefeliciteerd alsof ik over een finishlijn kwam. Het had me de grootste inspanning gekost – meer nog dan ik had verwacht – maar ze zeiden steeds maar weer dat ik zo sterk was, en ik deed mijn best om ze te geloven.

Nu, hier in het donker, probeer ik verder te komen. Ik zeg tegen mezelf dat ik sterk ben, en dat ik sommige dingen gewoon

moet weten. Ik vertel mijn hersenen dat ze me niet zo drastisch hoeven te beschermen tegen al die dingen. Dat ik de herinnering aan wat er precies gebeurd is, wel aankan. Dat ik me alles precies móét herinneren, omdat het nu voelt alsof ik mezelf niet ben.

Ik sluit mijn ogen en concentreer me. Wacht tot er iets, wat dan ook, bij me opkomt, maar in mijn hoofd is het net zo donker als de nachtelijke hemel. Ik tuur in de duisternis, wacht nog even. Hoop dat er een beeld langs schiet, als een vallende ster, maar er komt niets. Zelfs geen stipje licht.

Ik heb me nog nooit zo eenzaam gevoeld.

Ik moet dit helemaal alleen doen. Alleen binnen in mezelf. Aan de andere kant van de kamer beweegt een glimmende ballon op de luchtstroom die uit het plafond komt. Met mijn ogen volg ik het lintje omlaag tot de tafel waaraan het bevestigd is. De tafel staat vol boeketten met kleine kaartjes eraan, en tussen de vazen staan wenskaarten. Beterschapswensen van mensen die beter weten wat er met mij gebeurd is dan ikzelf.

Ik beweeg heel langzaam dit keer en ben voorbereid op de pijn die gaat komen bij wat ik ga doen. Ik zeg tegen mezelf dat ik het kan en begroet de pijn in mijn ribbenkast – vanaf nu mijn metgezel, waar ik ook ga. Even later zit ik rechtop. Iets gewoons wat nu iets enorms is. Dan schuif ik mijn benen naar de rand van het bed, zoals Betina me heeft geleerd, en laat ze voorzichtig, centimeter voor centimeter zakken. Als mijn tenen de vloer raken, ben ik blij dat ze me antislipsokken heeft aangetrokken – levensreddende sokken had ze ze lachend genoemd. De gladde vloer glimt in het licht dat van de gang komt, en nu ik dit moet doen zonder haar hulp, denk ik dat ik begrijp wat ze bedoelde. Ik word er zenuwachtig van.

Eerst zet ik gewicht op één voet, dan op de andere, en als mijn twee voeten plat op de grond staan – de rubberen nopjes plakken aan de gladde vloer – zet ik me af van het bed. De infuusstandaard moet ik meenemen, dus ik hang de slangetjes over mijn arm zoals zij me heeft voorgedaan. Met een hand aan de standaard en met de andere steunend op het bed, schuifel ik naar het voeteneind. Daar zal ik even los moeten laten om het korte stukje naar de tafel te overbruggen, waar de bloemen, knuffels, ballonnen en wenskaarten staan.

Bij het einde van het bed adem ik in – niet te diep – en dan laat ik los en zet een stap. Mijn ribben en de spieren eromheen protesteren tegen de extra inspanning die ze moeten leveren om mij die drie stappen naar te tafel te laten maken. Ik moet even uitrusten als ik die bereik, maar ik ben trots.

Ik heb het gered. En hier ergens, tussen de bloemen en de kaarten waar ik nu voor sta, moet iets zijn dat mijn geheugen kan opfrissen. Ik bekijk het boeket met roze en witte rozen waar ik vlak voor sta en maak het kaartje los van het plastic houdertje.

Beste Olivia en familie Jordan,

We denken aan jullie en bidden voor een voorspoedig herstel. Laat ons weten als we iets voor jullie kunnen doen, wat dan ook. We staan voor jullie klaar, slechts één deur verder.

Liefs,

Carol en Roger

Ik glimlach. De Abifadels. Dat zijn altijd mijn favoriete burens geweest. Ze zijn een soort opa en oma voor iedereen in onze

straat. Iedereen noemt ze kortweg meneer en mevrouw A. Zij heeft voor alle kinderen in de buurt altijd iets lekkers en een vrolijk praatje, en hij kookt elke zondag voor een heel leger – allerlei gerechten uit het Midden-Oosten – en brengt die langs bij alle burens. Ik kijk om me heen omdat ik eigenlijk verwacht dat er ergens wel een bakje eten staat, tot ik bedenk dat ik een week lang via een infuus voedsel toegediend heb gekregen. Dat wisten zij waarschijnlijk, en ze hebben in plaats van mij ongetwijfeld mijn ouders met eten overladen.

Er staat ook een groot boeket met fleurige rode bloemen waarvan ik de naam niet weet. Ik trek het kaartje dat ertussen gestopt is, eruit. Het handschrift is slordig, en ik herken het niet.

Liv,

Je lievelingsbloemen, voor wanneer je wakker wordt.

Houd van je.

Ik kijk op de achterkant, maar er staat geen naam op. Opnieuw kijk ik naar de bloemen en herhaal in gedachten de tekst. Mijn lievelingsbloemen? Ik weet niet eens of ik wel een lievelingsbloem heb, maar deze persoon denkt blijkbaar van wel. Ik kijk van de bloemen naar het kaartje en weer terug, in de hoop dat ik de afzender kan thuisbrengen. Met dat ‘houd van je’ zou je toch denken dat ik dat moet weten. Ik kijk nog een keer naar het boeket en stop het kaartje dan zorgvuldig terug. Later zal ik er wel verder over nadenken.

Nu bekijk ik de bos bloemen die Betina eerder vanavond heeft neergezet. Het is een enorm gemengd boeket met een tros glim-

mende ballonnen eraan vast en een ongeopende envelop erbij. In stilte bedank ik haar dat ze mij mijn post zelf open laat maken nu ik weer bij bewustzijn ben. Er zit geen wenskaart in, maar een kaart met bovenaan in drukletters de naam van een lokale nieuwszender. Er gaat een steek door mijn ribben als ik diep inademend de kaart eruit haal en begin te lezen.

Lieve Olivia,

Wij van KBSY zijn zo blij om te horen dat je ontwaakt bent – samen met alle andere mensen uit het hele land! Sinds jouw verhaal bekend werd, wil iedereen weten hoe het met je gaat, en de kaarten en de beste wensen blijven binnenstromen. Het leek me goed voor je om te weten dat er enorm veel mensen met je meeleven en hopen dat je snel geneest, en daarom heb ik er een pakket van gemaakt. Ik zal het snel naar je toe sturen.

Ondertussen wensen wij je een voorspoedig herstel. Ik hoop dat je me, als je beter bent, wilt helpen je wonderbaarlijke verhaal naar buiten te brengen voor al die prachtige betrokken mensen die met je meegeleefd hebben. Ik heb al met Matt en Walker gesproken over een interview met jullie drieën, en ze staan er volgens mij welwillend tegenover, dus neem alsjeblieft contact met me op als het beter met je gaat!

Met vriendelijke groet,

Dana Whitmore

KBSY6

Het laatste nieuws

Ik blijf naar de kaart staren. Naar het ronde handschrift, naar de tekst, en naar het telefoonnummer onderaan. Dan lees ik het nog één, twee, drie keer opnieuw om te achterhalen wat de woorden en namen betekenen die mij helemaal niets zeggen. Sinds mijn verhaal bekend werd? Mensen uit het hele land? Matt en Walker?

Mijn maag zit in de knoop van angst, en ik voel me duizelig. Misselijk en verloren, en ik moet bijna huilen omdat blijkbaar de hele wereld weet wat er met mij gebeurd is terwijl ik zelf nog steeds geen idee heb. Waarom hebben mijn ouders me niet alles verteld? Wat weet ik nog meer niet? Waartegen beschermen ze me verder nog?

Als ik de kaart terug in de envelop stop, valt mijn oog op iets anders. De bruine leren tas staat nog een paar passen verder aan het eind van de tafel, maar ik ben zo blij om die te zien, dat ik er zonder na te denken naartoe loop. Een felle pijn trekt door mijn bovenlijf, en als ik bij mijn cameratas sta, dwing ik mezelf even rustig te ademen tot de pijn genoeg gezakt is om de tas open te kunnen maken. Als ik mijn camera erin zie liggen, veilig en wel, komen de tranen vanuit het niets opzetten. Ik zoek steun bij de tafel terwijl de hete tranen over mijn wangen stromen, en ik realiseer me dat ik opgelucht ben omdat ik iets zie wat ik herken, iets waarvan ik weet dat het van mij is. Toen ze me over het ongeluk vertelden, had ik niet aan mijn camera gedacht, maar nu ik hem zie, ben ik zielsgelukkig dat ik hem niet bij me had in de auto. In stilte bedank ik mijn moeder, of vader, of wie het ook was die bedacht heeft om hem mee te nemen.

Ik wil hem uit de tas halen, gewoon om het vertrouwde gewicht in mijn handen te voelen, als een flitsende beweging mijn

aandacht trekt. Het was in de spiegel, vlak naast de badkamerdeur. Ik had niet meer aan die spiegel gedacht, tot nu. Toen Betina me eerder naar de wc had geholpen, had ik hem wel gezien, achter haar. Ik had me zelfs afgevraagd of ze er expres voor was gaan staan om te voorkomen dat ik iets zou zien waar ik niet klaar voor was.

Eigenlijk had ik haar wel willen vragen of ik mezelf mocht bekijken, maar dat voelde een beetje ongepast, alsof er geen belangrijker dingen waren waar ik me zorgen om moest maken. Bovendien was ik er ook niet zeker van of ik dat wat ik te zien zou krijgen, wel aan zou kunnen. Dus ik zei er niets over, maar sprak met mezelf af dat ik later zou kijken, als iedereen weg was. Als ik alleen was.

En dat ben ik nu.

Ik ben bang, maar niet kijken is geen optie. Ik haal voorzichtig adem en schuifel naar de badkamer, tot ik iemand naar me terug zie kijken.

Ik hap naar adem. De spiegel is onverbiddelijk.

Zelfs in het zwakke licht van de kamer smijt het koude, harde glas me in een werkelijkheid waar ik niet op voorbereid ben.

Mijn gezicht is kapot. Vol beurse plekken, van dieppaars tot een ziekelijk geelgroen. Mijn lippen zijn gesprongen en droog, mijn mondhoeken ingescheurd. Iemand heeft mijn haar gevlochten, wat misschien ooit leuk stond, maar nu is het bruine haar dof en samengeklit. Ik haal mijn hand eroverheen en voel tot mijn schrik een kale plek, stekelige haar dat begint te groeien over hechtingen. Het voelt vreemd, onwezenlijk. Ik kijk naar mijn ogen, zoek daarin iets bekends, maar de ogen die me aan-

staren zijn zo waterig en gezwollen dat ze jaren ouder lijken dan ze eruit zouden moeten zien.

Het meisje in de spiegel knippert als ik knipper. Ze brengt haar hand naar haar gezicht als ik dat doe. Ook als ik mijn hoofd schud, doet zij precies tegelijkertijd hetzelfde.

Maar ik ken dat meisje in de spiegel niet. Ik weet niet wie ze is.